

Încetează Să Te Mai Pretinzi Creștin

Zoe Williams

illbehonest.com/romana

Și unchiul meu a murit. El era unchiul părinților, și am fost foarte apropiată de el. A fost așa un șoc pentru mine, pentru că m-am rugat tot timpul pentru el. Mă rugam ca și copil. Nu înțelegeam foarte bine, dar încă nu eram nici înversunată împotriva Domnului. Încă continuam să mă rog pentru restul familiei. Iar apoi, îmi amintesc că am început școala secundară. Și cum am intrat în școala secundară, dintr-o dată au venit lucruri în viața mea, cum spune Cuvântul lui Dumnezeu... vin lucruri și smulg Cuvântul semănat în tine. La acest moment încă nici nu știam ce este Evanghelia. Iar acele lucruri smulgeau și cel mai mic adevăr pe care îl aveam.

Prietenii noi... și doar faptul că eram la școală. Atât de multe lucruri, atât de multe lucruri... Și prietenii pe care îi aveam erau în exact aceeași situație ca mine. Nu am avut parte de nicio educație creștină, nimic. Apoi, aproape că am devenit stânjenită în fața lor de faptul că mă gândeam la Isus Hristos sau că există un Dumnezeu. Evident, apoi, pe măsură ce înaintezi în școală, vine teoria evoluției. Și de la televizor, de la școală, din toate părțile. Nu te poți feri de ea. Și dintr-odată parcă,.. "Da, normal că nu există Dumnezeu." Știi,.. ca și când.. Îmi amintesc de un profesor care spunea: "Cine de aici crede în Dumnezeu?" Și îmi amintesc că m-am uitat în jur gândindu-mă că nimeni nu va ridica mâna. Îmi amintesc de o fată numită Jennifer Clegg că a ridicat mâna; trebuie să-i fi fost tare frică. A ridicat mâna și eu m-am gândit, "Uau, ce prostie!" Și mi-l amintesc pe profesor spunând: "Deci să înțeleg că toți ceilalți sunteți ateți", și toți s-au grăbit să ridice mâinile. Parcă ar fi fost un lucru cu care să te lauzi. "Da, sigur că sunt ateți!" Deci cam așa am fost în perioada școlii secundare.

Și apoi, evident, viața mea a reflectat faptul că, deocarece "Nu există un Dumnezeu", "Eu nu sunt responsabilă înaintea nimănui. Ce contează?" Nu spun că am fost o persoană oribilă întru totul. Dar în același timp, prin anii mei de creștere... nici n-aș vorbi despre ce s-a întâmplat în acei ani. Ar fi o rușine.

Apoi l-am întâlnit pe Kevin. Eram foarte tineri și, viața noastră împreună era doar ... o relație normală de lume. "Știi, nu trebuie neapărat să te căsătorești." "Știi, poți să faci în continuare ce dorești cu adevărat să faci." "Știi, nu trebuie să iei un angajament." Și apoi ne-

am logodit, și am stat logodiți vreo 10 ani...

Iar apoi am rămas însărcinată cu Dylan, fiul cel mare. Și viața chiar a început să se schimbe ... Venea un copil, noi nu eram căsătoriți. Și cred că viața chiar a început să se scufunde. Urma să fim curând părinți și să avem o responsabilitate. Și am avut un timp greu, de fapt ... ne-am despărțit.

Și apoi, când l-am avut pe Dylan... (Plânge) Îmi cer scuze. Când l-am avut pe Dylan, cred că Dylan avea vreo două, nu, nu, el trebuie că avea șase luni.. Și îmi amintesc că îmi doream să evadez din viața asta și, ca să fiu sinceră, îmi doream să scap realmente de tot. Și apoi Kevin - într-o dimineata, m-am trezit, și el pur și simplu nu era acolo. Eram în această casă la acel moment, pentru că ne-am mutat aici când l-am avut pe Dylan. Iar asta s-a întâmplat după vreo șase luni. Nu era acolo, și m-am gândit, "Unde a plecat? Unde a plecat?" Și ca să fiu sinceră, m-am gândit, "A plecat, m-a părăsit." "S-o fi săturat, m-a părăsit." Și apoi s-a întors în jurul cinei, și am zis, "Unde-ai fost?! Unde-ai fost?!" Și el a zis: "Nu știu, m-am trezit în dimineața asta și am simțit că Domnul..." Bine, nu a spus "am simțit că Domnul" , dar a zis, "...am simțit că trebuia să merg la biserică." Și era biserica locală Anglicană. M-am gândit, "Biserică??" "Pentru ce merge el la biserică, e o nebunie!" "Cine mai merge la biserică în zilele noastre?"

Și a început să meargă acolo în fiecare duminică și venea înapoi și Domnul îl împingea să meargă la biserică. Kevin nu era convertit la acel moment. Apoi a început să mă ia cu el pentru că toată lumea îi spunea, "O, adu și pe prietena ta și pe fiul tău." "De ce nu vin și ei?" Așa că am început să merg și eu cu Kevin. Și îmi amintesc că mergeam acolo la Biserica Anglicană, și eu mă gândeam, "Asta e ca și când m-ai întoarce înapoi în trecut." Toate acele amintiri îmi reveneau în minte.

Cum eram la școală, în biserică, și cu bunica mea... Și îmi amintesc că am început să cânt cântări... Și nu știu ... Ceva din mine a început să se lumineze din nou într-un fel. Încă nu știam adevărul; Încă nu știam Evanghelia, Dar era ceva acolo... Cumva, Domnul lucra ceva în mine.

Cred că eram acolo de șapte ani; și apoi, după acei șapte ani, într-o zi... Ați auzit, probabil, mărturia lui Kevin... Nu știu... Într-o zi Kevin a fost în grădină. Și îmi amintesc că în acea zi a venit în casă și nu putea sta locului. Se plimba de colo-colo. Noi nu știam la vremea aceea ce înseamnă să fii născut din nou. Nu știam. Dar din acea zi Kevin s-a schimbat. S-a schimbat complet, dar vedeți, în loc ca totul să devină ok, a fost apoi o bătălie și mai grea pentru mine pentru că mă gândeam, "Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?" Și apoi ce făcea Kevin era să citească Biblia tot timpul. Mergea la fiecare întâlnire la Biserica Anglicană, nu rata

niciuna. Și apoi a început să scrie articole de revistă. El avea această pasiune pentru Dumnezeu. Dar apoi am început să citesc Biblia. Și în loc să o citesc pentru a găsi adevărul, o citeam pentru a-i găsi vreun cusur. Și de fiecare dată când găseam ceva în Biblie, realmente mă irita. De exemplu, când Isus spune "să scoți afară ochiul tău," și "să-ți tai mâna dreaptă", luam aceste texte și ziceam, "Oh, asta e ridicol." "Cum pot face oamenii așa ceva?" "E un nonsens." De orice mă puteam lega ... Am început să încerc să dărâm credința lui Kevin. Pur și simplu nu voiam Biblia.

Și apoi, îmi amintesc că după aceea Kevin s-a dus la Biserica Calvary Chapel și am întâlnit niște oameni minunați acolo. Dar ce am început să fac, pentru că oamenii erau atât de drăguți și de minunați, am început să încerc să mă potrivesc și eu. Țsta e cel mai rău lucru pe care îl poate face cineva. Nu încercați niciodată să vă potriviți; dacă știți că nu sunteți împăcați cu Dumnezeu, nu încercați să vă potriviți. E cel mai greșit lucru pe care îl puteți face. Așadar pentru că încercam să mă potrivesc între ceilalți, am încercat să mă conving că de fapt îl cunoșteam pe Domnul. Știți, încercam să mă conving, așa că apoi ... pentru că toată lumea era atât de drăguță, atât de grijulie și eu îmi citeam Biblia ... și o citeam, dar nu aș fi citit-o ... n-o citeam în mod sincer încercând să văd ce cere Dumnezeu de la viața mea. O citeam fără a crede cu adevărat promisiunile lui Dumnezeu și ceea ce citeam.

Un alt exemplu la care m-am gândit este când mi-era rușine, pentru că îmi amintesc că mergeam cu familia și prietenii și mă gândeam mereu, "O, nu, Kevin, te rog nu începe să vorbești despre Domnul; te rog, nu aici". "Nu începe să vorbești despre Domnul, te rog, nu aici". Și nu mă puteam relaxa de frică că Kevin ar putea realmente spune cuiva despre Domnul. Și îmi aduc aminte chiar și în mașină, uneori aveam muzică și poate mai aveam și geamul lăsat jos și mă gândeam că alți oameni ar putea auzi muzica creștină de la noi și voiam să închid geamurile. Era chiar ... da, aproape că îmi era rușine.

Și apoi de acolo, o să trec puțin mai departe. Kevin a fost întrebat dacă ar putea merge ca pastor la o biserică în Fleetwood. Și ne-am dus acolo și la acel moment, din nou, credeam că îl cunosc pe Domnul. Simțeam că chiar am crescut și că acumulasem atât de multă cunoștință. Mă convingeam pe mine că sunt bine în relația cu Domnul. Mă convinsesem cu desăvârșire că eram bine cu Domnul. În fine, timpul nostru în Fleetwood a fost un timp minunat, și din nou, când Kevin a început să atingă subiectul Evangheliei, și una din predicile lui despre a fi născut din nou, au fost așa de mulți oameni foarte mânioși deoarece Kevin predicase că trebuie să fii născut din nou. Lucrul uimitor a fost că predica m-a înfuriat chiar și pe mine un pic. Îmi amintesc că mă gândeam la întoarcere și i-am zis lui Kevin, "Nu poți predica în felul ăsta, asta e o biserică anglicană, nu poți predica așa... spunându-le oamenilor că trebuie să se nască

din nou; uite câți oameni ai jignit. S-a zis cu locul ăsta." Nu eram cu nimic mai bună decât ei, dar la acel moment încă nu știam că eram ca ei, credeam că îl cunosc pe Dumnezeu.

Și în loc să-l sprijin pe Kevin, tot ce făceam era să-l trag în jos. Îl demolam, îl dărâmam. Nu eram deloc o soție evlavioasă. Am fost groaznică.

Și apoi îmi amintesc că m-am dus la baie în Fleetwood, și m-am pus jos, pe podea, și i-am zis Domnului, și a fost parcă pentru prima dată când am venit la Dumnezeu știind că nu aveam unde altundeva să mă duc, trebuia să vin, pentru că a fost un timp cu adevărat disperat pentru noi în acele vremuri. Și îmi aduc aminte stând pe podeaua din baie și spunând, "Doamne, unde? Ce se întâmplă? Suntem în această biserică și cred că oamenii pur și simplu vor să plecăm. Încotro să mergem? Ce ar trebui să facem?" Și mi-a venit în minte versetul unde Domnul Isus spune, "Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi ... dar Fiul Omului nu are unde să-Și plece capul." Mă gândesc la mila lui Dumnezeu, că El mi-a putut vorbi atunci. Când eram așa de departe, știți, harul lui Dumnezeu, mila lui Dumnezeu. Și m-am ridicat de pe podea și a fost ca un răspuns, și am știut din acel moment că nu vom rămâne acolo. Știți, nici nu a trebuit să stăm să vedem ce vor spune oamenii. A fost ca și cum Domnul ne spusese că nu vom rămâne.

Deci, în fine, aceasta a fost în 2009. La Crăciunul din 2009 ne-am întors de acolo. Și după ce ne-am întors, pentru că îmi pusesem toate speranțele că Kevin va avea acea biserică, și că vom locui în acea casă minunată a acelui om, și vom avea o biserică minunată și am avut toate aceste vise în capul meu... Domnul, ca și cum mi-a tras preșul de sub picioare... toate speranțele și visele mele s-au năruit. Așa că ne-am întors în casa aceasta, și am căzut într-o depresie totală. Depresie totală și cumplită pentru că ... nu mai știam unde mă aflu, nu mai știam ce avem de făcut. Viața mea era pur și simplu ... eram deprimată tot timpul. Eram întunecată tot timpul și apoi chiar citeam o carte a lui Martin Lloyd-Jones numită "Depresia spirituală." Și chiar m-a ajutat.

Așa că am început să îl caut pe Dumnezeu un pic mai serios. Apoi, era 2009, 9 Martie, și era o dimineață de luni. Și eu stăteam în colțul unde stă Evelyn acum la studiul biblic. Eram foarte, foarte doborâtă și cu o noapte înainte, citeam în Romani și nu citeam Romani 10. Ci de fapt citeam Romani capitolul 11 unde Pavel vorbește despre butuc și că dacă suntem altoiți în el, cu cât mai mult ar trebui să trăim pentru Hristos. Dar asta nu a ajutat cu nimic, mintea mea era în toate părțile. Apoi, ochii mei au sărit la Romani capitolul 10, versetul 13. Și l-am auzit ca și când,.. știți uneori când citești din Biblie, parcă ai ochelari 3D și Scriptura îți sare în ochi. Așa s-a întâmplat, am văzut acel verset care spune, "Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit." Și în acea seară m-am dus la culcare plângând cu privire la acel

verset. Am zis, "Doamne, Cuvântul Tău spune că 'oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.' " Am zis, "Doamne, nu știu dacă ești adevărat, nu știu dacă ești real, dar Cuvântul Tău spune acest lucru." Am zis, "Doamne, trebuie să mă salvezi!" Și în noaptea aceea am plâns și am fost împovărată și nu pot să vă descriu greutatea care a fost peste mine. Cum spuneam, stăteam unde stă Evelyn acum. Dar în dimineața următoare, am spus "Doamne, nu mai pot continua așa, te-am rugat noaptea trecută. " "Cuvântul Tău spune, fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.' Nu mă simt cu nimic diferit." Așa că m-am sculat de acolo și m-am dus în bucătărie, și mi-am vărsat inima înaintea lui Dumnezeu. Absolut tot. Orice fel de furie am avut față de oameni, familie, prieteni, chiar și față de Kevin. Totul a ieșit afară. Absolut tot ce era în inima mea a ieșit înaintea lui Dumnezeu. Totul: toate dățile când mă deplângeam pe mine, totul a ieșit.

Și apoi, cum îmi vărsam totul înaintea lui Dumnezeu, dintr-o dată a fost ... nu pot descrie. A fost ca și când Domnul ... Nu știu. A fost ca atunci când dai jos o cămașă de pe tine și e pe dos, Domnul mi-a făcut asta mie. M-a arătat pe mine însămi, și pentru prima oară în viața mea, lucrurile pe care le-am văzut, pe care Domnul mi le-a descoperit în acea dimineață au fost absolut dezgustătoare. Nu mai văzusem niciodată o așa persoană josnică, și m-am prăbușit. Pentru că eram o ființă așa de josnică și Domnul mi-a arătat realmente păcatul meu. Și apoi dintr-o dată, a fost parcă... Nu pot descrie.. A fost aproape ca o viziune... a crucii și a fost ca și când l-am văzut pe Domnul Isus pe cruce. Parcă pentru prima oară în viața mea, am văzut că sunt o păcătoasă. Și am văzut că Domnul Isus Hristos chiar a murit pentru mine, pentru păcatele mele. Pentru prima dată în viața mea. Și asta m-a frânt cu totul. M-a frânt și pur și simplu... am venit la Domnul; am zis, "Doamne, iartă-mă; cum îndrăznesc să spun astfel de lucruri despre acești oameni." "Cum îndrăznesc să spun așa ceva despre soțul meu, cum îndrăznesc să spun ..."

Și după aceea, a fost ca și când... știți când Domnul a fost botezat, spune că Duhul lui Dumnezeu a coborât ca un porumbel. Doar așa o pot descrie. A fost ca și când Duhul lui Dumnezeu ... A fost acea pace, o pace absolută, și toată acea povară pe care o purtam cu mine din viața mea, a fost ridicată. S-a dus. A fost cum spune John Bunyan în "Călătoria Creștinului" că avea acel bagaj mare în spate, și deodată l-a aruncat. A fost așa ceva. Am fost liberă, și pentru prima oară în viața mea.. am fost absolut extaziată ... a fost minunat. A fost ca și cum dintr-o dată soarele a răsărit și strălucea prin fereastra bucătăriei. Parcă, "Uau, sunt liberă", "El m-a iertat, Domnul Isus m-a iertat." Și am venit sărind și săltând din bucătărie și am fugit sus pe scări.

Când am ajuns sus în capul scărilor mă gândeam, "Nu-i pot spune lui Kevin că

Domnul m-a mântuit, așa-i? El crede că eu sunt deja mântuită." Dar n-am putut... A trebuit să mă duc în dormitor și Kevin își citea Biblia. Și îi zic, "Kevin, Domnul m-a salvat, Domnul m-a salvat, Domnul m-a salvat." Și Kevin a fost complet fără grai și nu știa ce să spună pentru că eu eram debordantă. Și el nu mă putea opri, vorbeam continuu. Am fost așa de entuziasmată. Și apoi am început să zâmbesc și el râdea și au venit copiii ... M-am întors jos, și nu știu.. restul zilei a fost pur și simplu uimitor pentru mine. A fost absolut uimitor și pur și simplu minunat.

Îmi amintesc că mama mea a venit în aceeași zi. I-am spus ce se întâmplase. Și ea încerca să îmi explice.. "Păi, știi, tu doar ți-ai vărsat inima." "Te simți mai bine normal.. Ai avut un plâns binefăcător." "Dar știi, toți se simt mai bine." Am zis, "Oh, nu! Mami, tu nu înțelegi." Și îmi amintesc că trebuia să plece și m-am dus s-o îmbrățișez. Dar am avut acest sentiment, în timp ce mă duceam să o îmbrățișez... parcă o greutate așa.. Domnul îmi spunea "Mama ta nu Mă cunoaște." "Mama ta nu Mă cunoaște și știi unde se duce acum." Și parcă am avut o durere pentru sufletul mamei mele.

Și mi-am dorit ca acea greutate uneori să revină pentru cei pierduți. Pentru că simt uneori că parcă îi fac un defavor lui Dumnezeu. Pentru că simt că, știți, parcă nu fac destul. Uneori simt că ar trebui să mă duc la familia mea și să stau cu ei.. unul câte unul... și poate că asta e ceea ce Domnul îmi spune să fac chiar acum. Deci asta a fost ziua în care m-am întors la Domnul.

Și îmi amintesc, la o săptămână după asta, am început oarecum să pierd acea stare de a fi pe înălțimi cu Domnul, pentru că am neglijat citirea Bibliei. Pentru că trăiam pe o înălțime spirituală. Era ca și cum, "Nu mai am nevoie de Cuvânt acum." Dar apoi îmi amintesc cântarea ... Am mers în acea săptămână la o înmormântare a unui unchi de-al meu, și cântarea spunea, "Nu te teme căci te-am răscumpărat. Te-am chemat pe nume, ești al Meu." Și habar nu aveam că era Isaia [carte din Biblie]. Doar când mi-a spus un prieten că era Isaia și am citit acel verset; și mă țin de el acum. "Eu te-am răscumpărat. Te chem pe nume: ești al Meu." Acesta e versetul meu acum, pentru totdeauna. Și celălalt este, desigur, "Fiindcă oricine va chema numele Domnului va fi mântuit."

Și, știți, am vrut doar să mă asigur că fiecare de aici care simte că nu-l cunoaște pe Dumnezeu, spun din nou, citiți Cuvântul lui Dumnezeu. Credeți ce zice și cereți ce vă spune. Oricine. Asta e mărturia mea.

<http://illbehonest.com/romana/Inceteaza-Sa-Te-Mai-Pretinzi-Crestin-Zoes-Testimony>